

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (D.Sîrbu)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (B.Bîrcă, E.Clim, S.Iorgov)

Î N C H E I E R E

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Nicolae Craiu
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Gratila Lidia împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ și obligarea recalculării pensiei pentru vechimea în muncă,

împotriva deciziei din 18 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care a fost respins apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale și a fost menținută hotărârea din 03 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru

c o n s t a t ă

La data de 02 iulie 2018, Gratila Lidia a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale privind recunoașterea ilegalității deciziei Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. G-1044/18 din 05 iunie 2018, repunerea în dreptul lezat și obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să-i recalculeze și să-i achite pensia pentru vechime în muncă, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului din cadrul Procuraturii Generale, cu recalcularea acesteia, în cazul majorării generale a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie. Recalcularea de efectuat de fiecare dată din data de 1 a lunii în care a fost și va fi efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, a activat în organele procuraturii din anul 1984 până în anul 2015, având o vechime în muncă de procuror de 31 ani. Începând cu 25 iunie 2008, la atingerea vârstei de 50 ani, în conformitate cu Legea cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003, în vigoare la acel moment, reclamantei i-a fost stabilită pensia pentru vechime în muncă, în mărime de 50% din salariul mediu lunar, conform funcției, cu respectarea obligatorie a principiului recalculării pensiei, la fiecare majorare ordinară a salariului lunar al procurorului în exercițiu.

A menționat că, conform art. 34 alin. (6) al Legii nr. 118, procurorii pensionari beneficiau de drept de recalculare a pensiei în dependență de majorarea salariului procurorului în exercițiu, drept pe care dânsa l-a dobândit la 25 iunie 2008.

A specificat că conform art. 73 alin. (8) din Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la procuratură, procurorii pensionați de asemenea beneficiau de dreptul la recalcularea pensiei pentru vechime în muncă odată cu majorarea generală a salariului procurorilor în exercițiu, astfel încă o dată fiindu-i reconfirmat prin lege dreptul la recalculare a pensiei în mărime de 80% din salariul procurorului în exercițiu conform funcției deținute, drept dobândit legal de reclamantă la 25 iunie 2008.

A relatat reclamanta că, conform Legii nr. 37 din 07 martie 2013 pentru modificarea și completarea Legii nr. 355 din 23 decembrie 2003 cu privire la sistemul de salarizare în sistemul bugetar, salariul procurorului s-a majorat cu 35%, care se efectuează începând cu 01 ianuarie 2013.

Conform art. XXIX din Legea nr. 152 din 01 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, începând cu 01 august 2016, salariul de funcție al procurorului se stabilește în raport cu salariul judecătorului, conform Legii nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor și Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, ținându-se cont de nivelul procuraturii în care își desfășoară activitatea și de vechimea în muncă în funcția de procuror.

Astfel, a menționat reclamanta că, conform art. 51 alin. (3) lit. b) și art. 52 lit. b) din Legea nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, salariul de funcție al procurorului în Procuratura Generală, cu o vechime în funcția de procuror de peste 16 ani, este în mărime de 4,5 salarii medii pe economie. Aceste condiții de reclamanta Gratila Lidia au fost și sunt întrunite. Însă, Casa Națională de Asigurări Sociale din motive neîntemeiate, la momentele respective, nu a efectuat recalcularea pensiei, astfel lipsind-o pe reclamantă de dreptul dobândit licit în anul 2008 de recalculare a pensiei, stabilindu-i mărimea pensiei cu aplicarea mecanismului general de indexare a acesteia la 01 aprilie a fiecărui an.

La fel a comunicat că, la data de 06 mai 2018, considerând că organul de asigurări sociale i-a încălcat grav dreptul la proprietate (pensie), dobândit anterior licit prin aplicarea obligatorie pentru procurorii pensionați a principiului recalculării pensiei la majorarea ordinară a salariului lunar al procurorului în funcție, Gratila Lidia s-a adresat la Casa Națională de Asigurări Sociale cu o cerere prealabilă întru restabilirea în dreptul de a beneficia de principiul recalculării pensiei în legătură cu majorarea salariului procurorului în funcție, potrivit Legii nr. 37 din 07 martie 2013, pentru modificarea și completarea legii nr. 355 din 23 decembrie 2003 cu privire la sistemul de salarizare în sistemul bugetar, Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și art. XXIX din Legea nr. 152 din 01 iulie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative.

La 05 iunie 2018 CNAS i-a expediat reclamantei Decizia nr. G-1044 din 05.06.2018 (recepționată la 12.06.18 prin intermediul Poștei Moldovei) prin care i s-a refuzat în admiterea cerințelor, motivând refuzul prin aceea că la momentul actual, dreptul la pensie al procurorilor nu poate fi recalculat din motiv că conform art. 33 al Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998, recalcularea pensiei se efectuează

numai în cazul apariției unor circumstanțe noi referitoare la stagiul de cotizare, venitul asigurat, ce au avut loc până la acordarea dreptului de pensie.

A considerat reclamanta că refuzul Casei Naționale de Asigurări Sociale este ilegal, așa cum la examinarea cererii prealabile, pârâtul nu a determinat corect raportul juridic în cauză.

A indicat că, conform Legii nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la procuratură, ca procuror în demisie, deține dreptul la toate înlesnirile, garanțiile și recompensele prevăzute pentru judecători. Or, de aceleași stipulări prevăzute în Legea nr. 118 din 14 martie 2003 cu privire la procuratură și Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la procuratură, au beneficiat și procurorii, inclusiv și reclamanta, până la sfârșitul anului 2011. Mai mult, procurorii pensionați până la adoptarea Legii nr. 118 din 14 martie 2003, primeau pensiile conform Legii nr. 544 din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului.

A specificat reclamanta că, atât Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008, cât și legile anterioare asigură reglementarea garanțiilor sociale, una din ele fiind acordarea pensiei procurorului ca entitate de demnitate publică, la o anumită vârstă - 50 ani, cu respectarea obligatorie a principiului de recalculare a pensiei la fiecare creștere ordinară a salariului lunar al procurorului în funcție.

A afirmat că reglementările legale respective au fost adoptate de Parlamentul Republicii Moldova în strictă concordanță cu liniile directoare privind rolul procurorilor, adoptate la Congresul III al ONU pentru prevenirea criminalității din 27 august - 07 septembrie 1990 și Recomandările Rec (2000) 19, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 06 octombrie 2000, care impun statelor membre obligația de remunerare adecvată a procurorilor, stabilirea vârstei de pensionare și pensiei acestora prin Lege ori sub forma unor reguli sau regulamente publicate, iar legiuitorul național s-a atașat rigorilor internaționale și europene, adoptând Legea cu privire la procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008.

A comunicat că, Curtea Constituțională prin Hotărârea sa nr. 4 din 27 ianuarie 2000 privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor Procuraturii, funcționarilor publici, a decis că stipulările legii privind stabilirea unor garanții materiale ale independenței procurorilor, judecătorilor trebuie să corespundă înaltului statut de persoane cu demnitate publică. Aceeași instanță de jurisdicție constituțională a indicat și pentru viitor organelor cu drept de inițiativă legislativă că la adoptarea unor legi noi și a altor acte juridice este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului judecătorului, procurorului.

Totodată, prin hotărârea Curții Constituționale nr. 27 din 20 decembrie 2011 privind controlul constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați, au fost declarate neconstituționale art. II și pct. 7 și 9 ale art. III din Legea nr. 56 din 09 iunie 2011, adică acele prevederi care se refereau la condițiile de pensionare pentru judecători, pe când, prevederile din Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 care se referă la stabilirea pensiei pentru procurori nu au fost declarate neconstituționale și respectiv, ele au rămas în vigoare la data adoptării și sunt în vigoare și în prezent.

A indicat reclamanta că, Curtea Constituțională în Hotărârea nr. 27 din 20 decembrie 2011, acceptând statuările CtEDO de asimilare a dreptului la prestații sociale unui drept de proprietate în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția

Europeană, în paragraful nr. 79 al concluzionat că, „un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art. 46 din Constituție și respectiv art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are o valoare economică.

A invocat că, argumentul Casei Naționale de Asigurări Sociale precum că drepturile de pensionare ale procurorilor sunt reglementate de prevederile art. 33 și 46/2 din Legea cu privire la pensiile de asigurări sociale de stat nr. 156 din 14 octombrie 1998, nu poate fi reținut de instanța de judecată, deoarece această normă a fost introdusă ulterior, prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011, pe când, reclamanta a obținut dreptul la pensie la 25 iunie 2008.

A relevat că, calcularea și achitarea pensiei procurorilor pentru vechimea în muncă, pensionați până la operarea modificărilor prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011, în vigoare din 01 iulie 2011, conform condițiile stabilite de această lege, fără o justificare obiectivă și rezonabilă, provoacă discriminarea acestora în raport cu alți pensionari, foști colaboratori ai organelor procuraturii, care au obținut câștig de cauză pe aceleași temeuri, având la bază aceleași circumstanțe, cât și în raport cu actualii colaboratori ai procuraturii, care beneficiază de salarii mult mai favorabile și avantajoase, în situația în care exercită atribuții similare celor care au fost executate de către procurorii pensionați.

A solicitat reclamanta recunoașterea ilegalității deciziei Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. G- 1044/18 din 05 iunie 2018, repunerea în dreptul lezat și obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale să-i recalculeze și să-i achite pensia pentru vechime în muncă, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului din cadrul Procuraturii Generale, cu recalcularea acesteia, în cazul majorării generale a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie. Recalcularea de efectuat de fiecare dată din data de 1 a lunii în care a fost și va fi efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu.

Prin hotărârea din 03 august 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru acțiunea a fost admisă, s-a recunoscut ca fiind ilegală Decizia Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. G-1044/18 din 05 iunie 2018; s-a repus Gratila Lidia în dreptul lezat de recalculare a pensiei pentru vechime în muncă în dependență de majorarea generală a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută și data ieșirii la pensie; s-a obligat Casa Națională de Asigurări Sociale să-i recalculeze și să-i achite Lidiei Gratila, pensia pentru vechime în muncă, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului de secție din cadrul Procuraturii Generale, cu recalcularea acesteia, în cazul majorării generale a salariului procurorului în exercițiu, ținându-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie.

Prin decizia din 18 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale și s-a menținut hotărârea din 03 august 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că conform art. 63 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr.294 din 25 decembrie 2008, procurorii au dreptul la pensie conform Legii privind pensiile de asigurări sociale de stat nr.156 din 14 octombrie 1998.

Conform art. 47 lit. e) din Legea privind sistemul public de pensii nr.156 din 14 octombrie 1998 (în redacția Legii pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.187 din 15 iulie 2010, în vigoare la momentul apariției dreptului la

pensie pentru limită de vîrstă al intimatului), stagiul de cotizare în serviciul public include perioadele de activitate în funcție de judecător, procuror sau ofițer de urmărire penală (anchetator), precum și de aflare în serviciul militar prin contract sau în serviciu în organele afacerilor interne, dacă pentru perioadele respective au fost plătite contribuții de asigurări sociale de stat obligatorii.

Potrivit art.60 alin.(1) al Legii cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 (în vigoare pînă la 01 august 2016), salariul procurorului se stabilește în funcție de salariul judecătorului. Salariul de funcție al procurorului se stabilește în funcție de nivelul procuraturii în care își desfășoară activitatea și de vechimea sa în funcția de procuror.

Totodată, conform art.73 alin.(8) al Legii cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 (în redacția Legii nr. 139 din 29 decembrie 2009, în vigoare pînă la 01 august 2016), procurorii pensionați beneficiază de recalcularea pensiei pentru vechime în muncă și a indemnizației viagere în cazul majorării generale a salariului procurorilor. Recalcularea pensiei pentru vechime în muncă se efectuează ținîndu-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie. Recalcularea se efectuează din data de întîi a lunii în care a fost efectuată majorarea salariului procurorului în exercițiu, indiferent de faptul dacă pensionarul lucrează sau nu în organele Procuraturii.

Instanța de apel a notat că Gratila Lidia a dobîndit indubitabil un drept de pensie în condițiile legii, cu beneficiul recalculării în dependență de salariul procurorului în funcție, ținîndu-se cont de funcția deținută la data ieșirii la pensie. Totodată, prevederile alin.(8) al art.73 al Legii cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008, în redacția Legii nr.139 din 29 decembrie 2009, a fost abrogat prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.56 din 09 iunie 2011, în vigoare din data de 01 iulie 2011.

Instanța de apel a menționat că, prin hotărîrea Curții Constituționale nr.27 din 20 noiembrie 2011 privind controlul constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați, au fost declarate neconstituționale art. II și pct.7 și 9 ale art. III din Legea nr.56 din 09 iunie 2011, adică acele prevederi care se refereau la condițiile de pensionare pentru judecători, însă, prevederile din Legea nr.56 din 09 iunie 2011, care se referă la stabilirea pensiei pentru procurori nu au fost declarate neconstituționale și respectiv, ele au rămas în vigoare de la data adoptării și sunt în vigoare și în prezent.

Relevant speței este și faptul că, prin hotărîrea Curții Constituționale nr. 4 din 21 ianuarie 2000, s-a indicat că la adoptarea unor legi noi și a altor acte juridice este inadmisibil de a diminua protecția juridică a statutului judecătorului, consfințit în legea cu privire la statutul judecătorului. Curtea Constituțională s-a pronunțat univoc asupra faptului, ca cuantumul pensiei, stabilit printr-o lege anterioară, nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată printr-un act normativ adoptat ulterior.

Instanța de apel a remarcat că, chiar dacă prin hotărîrea Curții Constituționale nr.27 din 20 noiembrie 2011, au fost declarate neconstituționale acele prevederi care se refereau la condițiile de pensionare pentru judecători, iar cele care se referă la stabilirea pensiei pentru procurori, rămas în vigoare de la data adoptării și sunt în vigoare și în prezent, în pricină, prevederile art.60 alin.(1) al Legii cu privire la

Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 (în vigoare pînă la 01 august 2016) este menționat că salariul procurorului se stabilește în funcție de salariul judecătorului. Respectiv și garanțiile sociale și beneficiile urmează a fi acordate în corespundere cu același statut.

Prin recursul depus la 18 martie 2019 Casa Națională de Asigurări Sociale a solicitat casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca fiind neântemeiată.

În motivarea recursului s-a indicat că instanța de apel nu a constatat și elucidat toate circumstanțele necesare pentru examinarea obiectivă a cauzei, fiind aplicate eronat normele de drept material și procedural și nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată.

Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

După cum rezultă din speță litigiul a fost soluționat în baza Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

Prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018 a fost adoptat Codul administrativ al Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 257 alin. (1) din Codul administrativ, prezentul cod intră în vigoare la 01 aprilie 2019, iar potrivit alin. (2), la data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din data de 10 februarie 2000.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare pînă la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul denotă că Curtea de Apel a expediat în adresa recurentului copia deciziei integrale la 15 februarie 2019 (f.d.93), însă la materialele dosarului nu se regăsește dovada recepționării acesteia, din care considerente recursul declarat la data 18 martie 2019 se consideră a fi depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2, 3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea

depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2,3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului consideră că recursul declarat de Casa Națională de Asigurări Sociale nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2,3,4) al Codului de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230, 258 alin. (3) ale Codului administrativ și art. 433 lit. a) al Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de Casa Națională de Asigurări Sociale se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecător

Mariana Pitic

Judecătorii

Nicolae Craiu

Iurie Bejenaru